

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΕΙ.

Του Philippe Tonelli

Το παιδί πέθαινε κι' ο πατέρας του στο προσκέφαλο του έβλεπε το θάνατο να ζυγώνει ολοένα. Η μητέρα του γονατιστή, κατακουρασμένη, έκαρψε το κεφάλι της στα χέρια της παρακαλώντας την Παναγία να της χαρίσει το μωρό της.

Ο πατέρας έβλεπε να φεύγει σιγά σιγά ο θησαυρός του, η έλπίδα του κι' η ζωή του. Όλα τώρα ξανάγονταν στη μνήμη του, η γέννησις του παιδιού του, τα πρώτα του βήματα, τα παιχνίδια, τα γέλια, ο θόρυβος και οι φωνές του.

Άκουγε ακόμα το τραγούδι του παιδιού, ένα καθημερινό τραγούδι που μ' αυτό ξυπνούσε και πλάγιαζε όταν ήταν καλά.

Ένα φτωχό παιδάκι ξεπόλητο, γυμνό στο χειροτέρο δρόμο φθινόξε: Πενώ!

Ο ήχος του τραγουδιού αυτού άντηχούσε σαν χαμπαίνα κηδείας στ' αυτιά του πατέρα!...

— Παιδί μου! ζήτησε τον πατέρα σου, παιδί μου, μη μ'ας άφισεις! Φθινόξε ο δάστυχος πατέρας.

Το παιδί άνοιξε τα μάτια του, έριξε μι'α ματιά στον πατέρα του κι' είπε σιγανά.

— Ο μπαμπάς... και η μαμά...

Η μάνα του άνοιξε τα κόκκινα, δακρυσμένα μάτια της κι' έσκυψε και φίλησε το παιδί στο μέτωπο.

— Μπαμπά... τραγούδησε... ξέρεις το τραγούδι...

— Παιδάκι μου, ναι, θά τραγουδήσω...

— Τραγούδησε, τραγούδησε...

Κι' ο πατέρας άρχισε να τραγουδάει με φωνή κοιμημένη από λυγμούς:

Ένα φτωχό παιδάκι ξεπόλητο, γυμνό στο χειροτέρο δρόμο φθινόξε: Πενώ!

Δέν μπόρεσε όμως να εξακολουθήσει.

— Εύχαριστώ! φθινόξε το μωρό.

Οι γονείς του στήσανε στο κρεββατάκι του κοντά στο κεφάλι του παιδιού τους και χαμογελούσανε λυπημένοι.

— Καλέ μου μπαμπά... θάμαι φρόνιμος... η μαμά θά σου τ'απ' τραγούδησε... τραγούδησε...

— Θεέ μου, λυπήσου με! είπεν ο μπαμπάς σηκώνοντας τα μάτια του στον ουρανό.

Κι' εξακολούθησε το τραγούδι:

Πενώ! από το δρόμο κολοκωδο
παιδάκι
Έλα, μικρό, στο σπίτι να κοιταχθής
στο τζάκι
Γι'ά δες καλή μαμάκα, τι σοφό έδω
φρονέει,
Ένα φτωχό παιδάκι μικρούλι σαν και
μένας.

— Είπε πολύ φρόνιφο, πατέρα! άυριο θά τραγουδήσω κι' εγώ το τραγούδι και θά μου δώσης γλυτά... ξέρεις από κείνα τα στρογγυλά... Μπαμπά, μην κλαις... Τι έχεις;... θάμαι φρόνιμος, τραγουδήσε ακόμα, μπαμπά.

Η φωνή του παιδιού άδυνάτισε και σώπασε, έσκυψε το κεφάλι του στην μαμά του και έλεισε τα μάτια του.

— Παιδί μου! Παιδί μου! φώναξε εκείνη σαν τρελλή.

— Κουράστηκε και κοιμάται... είπεν ο άντρας της για να την καθουχιάσει, μα μέσα του ήταν τρομαγμένος. Πήρε το χέρι του παιδιού το κράτησε σφιχτά και κάρφωσε τα μάτια του στο ζιγρυνό πρόσωπο του όπου άπλώνονταν η χλωμάδα του θανάτου!

Ύστερα από πέντε λεπτά, το παιδί ξανάνοιξε τα μάτια του, κοίταξε τους γονείς του και είπε με αγωνία:

— Τραγούδησε... Τραγούδησε ακόμα, πατέρα!

Αυτός κίτταξε την γυναίκα του, που τον παρακαλούσε με τα μάτια. Και με μι'α φωνή πιασμένη εξακολούθησε το τραγούδι στο παιδί που ψυχογούρασε.

Πενώ! στην άγκυλιά της τα δυο παιδά η μαμά

και με χαρά τα φέρονε στο τζάκι έκει, σιμά.

Σε λίγο κι' ο πατέρας άπ' τή δουλειά γυρίζει

και το άλλο το παιδάκι περίεργα άντιχούζει.

— Είν' φίλος του παιδιού μας, το λέει η μαμά,

— Παιδάκι μου, να ζήσης, έχεις καλή καρδιά!

έμπρός εις το τραπέζι, έλάτε τώρα όλοι...

Έξω το χιόνι πέφτει σά σάβανο στην πόλη...

Μά το παιδί το ξένο χάνηκε ξαφνικά

κι' έγινε περισσότερο με πούπουλα λευκά

Είτανε ο Χριστούλης το ξένο το παιδί

που την καρδιά ζήτουσε του άλλου παιδιού να δει...

Άξαφνα η μητέρα του παιδιού έριξε μι'α κρυσγή.

— Παιδί μου!... Παιδί μου!...

Τα μάτια του παιδιού ήταν άνοιχτά κι' άκίνητα, μα η ψυχή του είχε πετάξει στον ουρανό!

Philippe Tonelli

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ
Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΠΙΘΗΚΩΝ

Όμιλούν οι πιθήκοι:

Ίδου τι έγραφε σχετικώς προς τον αδελφόν του πρό έτών ο καθηγητής Γζάρνερ όστις είχε παραμείνει επί μαζόν μέσα εις τα δάση της Αφρικής— για να μάθει την γλώσσαν των πιθήκων:

«Είχα, επιτυχίαν, η οποία υπερβαίνει και τα τολμηρότατα των όνειρών μου. Εβρίσκαμαι εντάυθα άσφαλής σε μέρος παράλλον, κίτοχος ενός χιμαπατζή, όστις δύναιτα να λέγη «Τένο Κόε Πακέχο», το όποιον ημυαίνει εν τη Μασοκίη διαλέκτω «καλήν ήμέρα, ξένε». Έκτός αυτού έχω κι' ένα Γοοίλλγα, όστις γνωρίζει 20 λέξεις φριανιγιάς κι' ένα Ουραγοζόταχο Φηλυζό, όστις έμαθε από τον γεωμινόν ύπηρέτην μου, στον όποιο είνε άφοσιωμένος, να λέγη «Άστραπή και βροντή — Donn run! Blitz». Έπτός τούτου κατώρθωσα να καταγράφο πολλές λέξεις της αύτογενούς γλώσσης των πιθήκων. Ίδων μερικά παραδείγματα:

«Α χ ρ ο υ» σημαίνει ήλιο, θερμότητα, φώς, φάτι.

«Ρ ο υ ζ σ α» σημαίνει, νερό, βροχή, κρύο και πιθανότητα πάν δυσάρεστον.

«Γ ζ ο υ σ χ ο υ» σημαίνει τροφήν, φαγητόν.

Ές όλων αυτών φαίνεται πως η γλώσσα αυτή των πιθήκων είνε λίαν άρχέγονος μη έχουσα ίσως περισσότερας των 20—30 λέξεων...

Κατόπιν διηγείται ο Γζάρνερ στην επιστολή του πως εισεχώρησε σε διάστημα 120 ημερών εντός παρθένου δάσους βροίθοντο, εξ πιθήκων.

«Ετοποθέτησα, γράφει, την ήλεκτροική συσκευή μου μετά του φωνογράφου και του ποειοτρομείνου κατόπτον εντός θάμνου βανάνων και κρήνην ατ' απόστασι 50—60 μέτρων μαζόν.»

Το άπαστρόπτον κίτοπρον προσέκλεισε άμέσως σοφόν φρουρόντων πιθήκων. Τους παρετήρησα επί μίαν ώραν περίτον, τότε δε έλλησάσα προσεκτιζά. Μόλις με είδαν εξηφανίσθησαν ως διά μαγείας όλοι τους εκτός ενός. Όταν τον έλλησάσα παρετήρησα ότι δέν με άντελαμβάνετο αλλά στεκόταν έκει σαν άπολιθωμένος και κντούσε με έκπλητα μάτια το κίτοπρον.

Έλαφρά τρομάδης κίνησες έσειε τα μέλη του, τα δε αυτιά του εκινούντο σπασμωδικώς. Δέν έπίστευα στα μάτια μου! Ό πιθήκος ήταν άνωτισμένος! Από καιρό σε καιρό έβγαζε την λαρυγγώδη φωνήν «Άχουδ», την όποιαν κατόπιν επανέλημμένος άκουσα έξεροχημένην του φωνογράφου μου. Έβαλα τον πιθήκον αυτόν μέσα σ' ένα κλωβί και τον βρηκα μετά μι'α ώρα άκόμη επνωτισμένο. Τόν ξέπληνα τότε δι' ίσχυράς δόσεως άμμονιας και του έξορίτου καίτουσαν λαμπαδά πρό των οφθαλμών. Είπε πάλιν την λέξιν «Άχουδ». Και άλλα περιάματα με έπεισαν ότι τούτο σημαίνει «θερμότητα», «φώς», κ. λ. π.»

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

- Θ. Κούσουλαν, Κ. Γαννακοπούλον, Σούφλην — Βόλον, Γ. Σουτζαν, Πάρον, Άγγ. Κυπραίον, ένταυθα, Θ. Σπανιδαν, Σκαρόν, Α. Κίτσαν, Άνδρον, Σ. Βλαζοπούλον, Κέρκυραν, έντεγράφης συνδρομητών. Φύλλα άποστάσεων: κίτοπρον.
- Α. Στανιδην, Θεσβόναν, Σ. Σουτζανην, Πάρος, Αδ. Νούτα, Άλιβατζή, Ι. Βογιατζήν, Θεσβόναν, Α. Μαγγόν, Καϊάφα, Κ. Δουζένην, Πλακογιάν, Κ. Κοσιτζήν, Κοζάνην, Κ. Άβριμανόν, Άδερν, Γ. Τούβην, Θεσβόναν, Κ. Καλαϊτάσην, Κοζάνην. Ήμερολόγιον άποστάση. Λοιπαί παραγγελίαί έπετελεύθησαν.
- Ι. Πετρίδην, Θεσβόναν, Φύλλα άποστάσεων.
- Κ. Κυριάκου, Κορινθον. Βιβλίον και φύλλα άποστάσεων.
- Π. Τριανταφυλλιδην, Θεσβόναν. Τόμος «Μπουκέτο» άποστάση.
- Δ. Πάγγον, Σερβαν, Έντεγράφης. Κ. Κοκκινόν, Βόλον, Α. Άντωνιαδάην, Καϊάφα. Ήμερολόγιον άποστάση.
- Σ. Φαμπέρ, Κορυθων. Κατεπάν Βουκολακιάς άποστάση. Ό Κατεπάν Φάντασμα εξακολουθεί εκδοθήμενος εις φύλλα.

Το «Μπουκέτο» εύρίσκεται στην ευχάριστο θέσι να σας άναγγείλη, ότι άπέκλιθεν ήδη, και την **Αυτοβιογραφίαν** του άλημονήτου θεατρικού συγγραφέως, ποιητού, σατιρικού, μυθιστοριογράφου **ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ** η όποία έγράφη υπό του πολυκλάστου λογοτέχου ολίγον καιρόν πρό του θανάτου του και την όποιαν θ' άρχιση να δημοσιεύη προσεχώς.